

Sygn. akt IV KK 247/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 października 2015 r.,
sprawy **J. B.**
skazanego z art. 280 § 1 i in. kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt VI Ka [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 2 października 2014 r., sygn. akt VIII K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. K. C.-S. - Kancelaria Adwokacka w K. - kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji w sprawie skazanego J. B.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 2 października 2014 roku, uznał J. B. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280

§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem Sąd uznał J. B. winnym popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył karę łączną w wysokości 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu Rejonowego w K. zaskarżył w całości apelacją obrońca skazanego J. B.. Zarzucił wyrokowi obrazę prawa materialnego, a to

- art. 280 § 1 k.k. polegającą na jego błędnej wykładni sprowadzającej się do uznania, że zachowanie skazanego wypełnia znamiona zarzucanego mu czynu, mimo iż J. B. nie popełnił zarzucanego mu czynu i w związku z tym nie można przypisać mu winy.

- art. 275 § 1 k.k. polegającą na jego błędnej wykładni sprowadzającej się do uznania, że zachowanie skazanego wypełnia znamiona zarzucanego mu czynu, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika iż J. B. popełnił zarzucany mu czyn.

Ponadto skarżący podniósł obrazę prawa procesowego tj. art. 5 § 2 k.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na błędnej ocenie materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 10 marca 2015 roku, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego J. B.. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego polegające na obrazie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. *„poprzez brak wnikliwego rozważenia wszystkich zarzutów apelacji obrońcy i nie podania w uzasadnieniu dlaczego zarzuty apelacji sąd uznał za niezasadne, a także poprzez brak wskazania dlaczego poszczególne argumenty podawane przez obrońcę co do każdego z zarzutów są jedynie polemiką z ustaleniami i ocenami sądów, ani do*

czego ta polemiczność się sprowadza, a także w związku z powyższym naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów dokonanej przez sąd meriti.”

Przy tak sformułowanych zarzutach kasacyjnych obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w K. i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Obrońca skazanego podważa w kasacji procedowanie sądu odwoławczego sprzeciwiając się zaaprobowaniu ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji i forsując przekonanie, że J. B. skazano na podstawie wybiórczej oceny dowodów w sytuacji, gdy brak jest wiarygodnego zeznania potwierdzającego, że skazany dopuścił się rozboju na pokrzywdzonym. Kasator zarzuca sądowi odwoławczemu, że zaaprobował orzeczenie, z którego nie wynika, aby J. B. wziął udział w popełnieniu czynu z art. 280 § 1 k.k.

Zarzuty rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. są bezzasadne w stopniu oczywistym, zaś skarżący pod pozorem zarzutów kasacyjnych zwraca się przeciwko podstawie faktycznej orzeczenia Sądu Rejonowego. Sąd II instancji, po przeprowadzeniu kontroli odwoławczej, w całości zaaprobował ustalenia Sądu Rejonowego, który dokonał pełnej oceny wyjaśnień skazanego oraz zeznań świadków, obszernie i wyczerpująco uzasadnił swoje stanowisko, zachowując zasady proceduralne z art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. Wbrew wywodom obrońcy skazanego Sąd Okręgowy nie poprzestał na ogólnikowym odniesieniu się do apelacji. Treść uzasadnienia sądu odwoławczego przekonuje, że podniesione w apelacji zarzuty zostały należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone, a więc sąd odwoławczy sprostował wymogom wynikającym z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. Do wszystkich istotnych okoliczności i twierdzeń sąd odwoławczy wyczerpująco ustosunkował się na str. 4-8 uzasadnienia. Z kontroli apelacyjnej dokonanej przez Sąd Okręgowy nie wynika, aby Sąd II instancji zaaprobował orzeczenie, które zapadło z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów.

Z tych względów kasację należało oddalić, jako bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

aw